

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΜΑΡΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΣΑΝΤΡΟΝΕ
ΝΤΑΤΣΙΕΡΙ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΣΑΝΤΡΟΝΕ ΝΤΑΤΣΙΕΡΙ

Ο άγγελος

Αστυνομικό μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα ιταλικά

ΜΑΡΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη — Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία — 481

Σαντρόνε Ντατσιέρι, *Ο άγγελος*

Sandrone Dazieri, *L'Angelo*

Μετάφραση: Μαρία Οικονομίδου

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Διορθώσεις: Ελένη Μαρτζούκου, Κώστας Σίμος

Στοιχειοθεσία, σελιδοποίηση: Αγγελική Κουτσούκου

Copyright© Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Μιλάνο, 2016

This edition published in arrangement with Grandi & Associati

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), Αθήνα, 2018

Πρώτη έκδοση στη ιταλική γλώσσα από τις εκδόσεις Arnoldo Mondadori, Μιλάνο, 2016

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάιος 2020

Κ.Ε.Τ. Β817 Κ.Ε.Π. 303/20

ISBN 978-960-16-8257-0

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ 38 (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ), 104 37, ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 801.100.2665, 210.36.50.000, 210.52.05.600 — ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 10678 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στη μητέρα μου

I am an antichrist
I am an anarchist
Don't know what I want
But I know how to get it
I wanna destroy passerby

SEX PISTOLS

Πριν

ΟΙ ΔΥΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ που έχουν απομείνει στο κελί μιλάνε σιγά. Ο πρώτος δούλευε σ' ένα εργοστάσιο παπουτσιών. Σκότωσε έναν άνθρωπο πάνω στο μεθύσι του. Ο δεύτερος ήταν ένας αστυνομικός που κατήγγειλε έναν ανώτερό του. Αποκοιμήθηκαν στη φυλακή και ξύπνησαν στο Κουτί.

Ο υποδηματοποιός κοιμάται σχεδόν όλη τη μέρα, ο αστυνομικός δεν κοιμάται σχεδόν καθόλου. Όταν είναι ξύπνιοι και οι δύο, μιλάνε για να κρατάνε μακριά τις φωνές. Είναι όλο και πιο δυνατές, τώρα πια ουρλιάζουν όλη την ώρα. Μερικές φορές υπάρχουν και χρώματα, τόσο λαμπερά που σε τυφλώνουν. Είναι οι παρενέργειες των φαρμάκων που πρέπει να παίρνουν καθημερινά, είναι η επενέργεια της κάσκας που τους φορούν στο κεφάλι και που τους κάνει να σφραδιάζουν σαν σκουλήκια σε καυτό τηγάκι.

Ο πατέρας του υποδηματοποιού ήταν σε μια φυλακή στην πόλη του την εποχή του πολέμου. Στα υπόγεια υπήρχε ένα δωμάτιο όπου σε έβαζαν να ισορροπείς πάνω σε μια δοκό, αν κουνιόσουν έπεφτες στο παγωμένο νερό. Ένα άλλο κελί ήταν τόσο μικρό, ώστε οι φυλακισμένοι μπορούσαν να χωρέσουν μόνο κουλουριασμένοι. Κανένας δεν ξέρει πόσα άτομα βασανίστηκαν στα υπόγεια εκείνου του κτιρίου, κανένας δεν ξέρει πόσοι δολοφονήθηκαν. Χιλιάδες, λένε.

Όμως το Κουτί είναι χειρότερο. Από εκείνο το παλιό κτίριο, αν ήσουν τυχερός, μπορεί να γύριζες σπίτι σου. Γεμάτος πληγές, βιασμένος, αλλά ζωντανός, όπως ο πατέρας του υποδηματοποιού.

Στο Κουτί μπορείς μόνο να περιμένεις να πεθάνεις.

Το Κουτί δεν είναι κάποιο μέγαρο, δεν είναι μια φυλακή. Είναι ένας τσιμεντένιος κύβος χωρίς παράθυρα. Το φως της μέρας τρυπώνει από τις σχάρες της αυλής πάνω απ' τα κεφάλια τους, μια αυλή που όσοι είναι σαν αυτούς μπορούν να δουν μία μόνο φορά, την τελευταία. Γιατί όταν σε πάνε να πάρεις αέρα σημαίνει ότι είσαι πλέον πολύ άρρωστος. Γιατί έχεις επιτεθεί σ' έναν φύλακα ή έχεις σκοτώσει έναν συκρατούμενό σου. Γιατί έχεις ακρωτηριαστεί ή έχεις αρχίσει να τρως τα περιττώματά σου. Γιατί πια δεν αντιδράς στις θεραπείες και έχεις γίνει άχρηστος.

Ο αστυνομικός και ο υποδηματοποιός δεν έχουν φτάσει ακόμα σ' αυτό το σημείο, αν και ξέρουν ότι δεν απέχουν πολύ. Έχουν σπάσει, έχουν ικετεύσει και παρακαλέσει, αλλά δεν είναι χαμένοι, όχι εντελώς. Κι όταν ήρθε το Κορίτσι, προσπάθησαν να την προστατέψουν.

Το Κορίτσι πρέπει να ήταν δεκατριών ετών, ίσως λιγότερο. Από τότε που τη μετέφεραν στο κελί τους δεν έχει πει λέξη. Τους κοίταζε μόνο με τα μάτια της στο χρώμα του κοβαλτίου, που στο ξυρισμένο γουλί κεφάλι της μοιάζουν πελώρια.

Δεν αλληλεπιδρά, παραμένει απόμακρη. Ο αστυνομικός και ο υποδηματοποιός δεν ξέρουν τίποτα γι' αυτήν, παρά μόνο τις υποθέσεις που έχουν διασχίσει τους διαδρόμους του Κουτιού. Κλείσε τους κρατούμενους στο πιο απροσπέλαστο και σκληρό μέρος, χωρίσε τους, δέσ' τους με χειροπέδες, ξεριζώσέ τους τη γλώσσα, και πάλι θα βρουν τρόπο να επικοινωνήσουν. Χτυπώντας τους τοίχους με κώδικα Μορς, ψιθυρίζοντας στα ντους, στέλνοντας σημειώματα με το φαγητό ή μέσα στον κουβά με τα περιττώματα.

Κάποιοι ισχυρίζονται ότι μπήκε στο Κουτί με όλη της την οικογένεια και είναι η μοναδική επιζήσασα. Κάποιοι άλλοι ότι είναι Τσιγγάνα που ανέκαθεν ζούσε στους δρόμους. Όποια κι αν είναι η αλήθεια, το Κορίτσι δεν την αποκαλύπτει. Μένει στη γωνιά της παρακολουθώντας προσεκτικά τις κινήσεις

τους, καχύποπτα. Κάνει την ανάγκη της στον κουβά, παίρνει το φαί και το νερό που της αναλογούν, πάντα χωρίς να μιλάει.

Κανένας δεν ξέρει το όνομά της.

Το Κορίτσι οδηγήθηκε έξω απ' το κελί τρεις φορές. Τις δύο πρώτες γύρισε με ματωμένο στόμα και τα ρούχα της κουρέλια. Οι δυο άντρες, που νόμιζαν ότι πια δεν είχαν τίποτα μέσα τους, έκλαψαν για κείνην. Την έπλυναν, την ανάγκασαν να φάει.

Την τρίτη φορά ο αστυνομικός και ο υποδηματοποιός κατάλαβαν ότι θα ήταν η τελευταία. Όταν οι φύλακες έρχονται για να σε πάνε στην αυλή, αλλάζει ο ήχος των βημάτων τους, αλλάζουν οι τρόποι τους. Γίνονται πιο ευγενικοί, πιο ήρεμοι, για να μη σε ταράξουν. Σε βάζουν να πάρεις την κουβέρτα σου και το σίγκινο πιάτο σου, που βρομοκοπάνε απολυμαντικό και που προορίζονται για τον επόμενο κρατούμενο, και σε οδηγούν επάνω.

Όταν άνοιξε η πόρτα, προσπάθησαν να σηκωθούν όρθιοι για να την προστατέψουν, και το Κορίτσι για πρώτη φορά έδειξε να αντιλαμβάνεται τους δύο άντρες που μοιράστηκαν μαζί της το κελί για σχεδόν έναν μήνα. Έκανε όχι με το κεφάλι, μετά ακολούθησε τους φύλακες με αργό βήμα.

Ο υποδηματοποιός και ο αστυνομικός περίμεναν τον θόρυβο που κάνει το καμιόνι, αυτό που παίρνει τα πτώματα απ' την αυλή μετά τον μπαλτά, γιατί με τον μπαλτά του χασάπη σου δίνουν την ευλογία για το στερνό ταξίδι. Μια σύντομη διαδρομή, μόλις έξω απ' τα τείχη, όπου υπάρχει ένα χωράφι περιτριγυρισμένο από χιόνι κι απ' το τίποτα. Αυτό τους το είπε ένας άλλος κρατούμενος, γιατί ήταν στην ομάδα που θάβει τα πτώματα. Είπε ότι υπάρχουν τουλάχιστον εκατό κάτω απ' το χώμα κι ότι δεν έχουν πια πρόσωπο ή χέρια· το Κουτί δε θέλει να είναι αναγνωρίσιμοι, αν ποτέ τους βρει κανείς. Έπειτα ο κρατούμενος που έθαβε τους νεκρούς τρύπησε τα αυτιά του μ' ένα καρφί για να προσπαθήσει να φιμώσει τις φωνές. Τώρα κι αυτός έκανε το τελευταίο του ταξίδι.

Έχουν περάσει είκοσι λεπτά, αλλά ο αστυνομικός και ο υποδηματοποιός δεν έχουν ακούσει ακόμα τον παλιό κινητήρα ντίζελ να παίρνει μπροστά τριζοντας. Κάτω απ' τις φωνές στα κεφάλια τους, κάτω απ' τα ουρλιαχτά των γειτονικών κελιών, υπάρχει μόνο σιωπή.

Υστερα η πόρτα του κελιού ανοίγει απότομα. Δεν είναι κάποιος φύλακας, δεν είναι ένας απ' τους γιατρούς που κάνουν τακτικά την επίσκεψή τους.

Είναι το Κορίτσι.

Η πιτζάμα της είναι γεμάτη αίματα και μια πιτσιλιά της έχει φτάσει μέχρι το μέτωπο. Εκείνη δείχνει να μη δίνει σημασία. Κρατάει στο χέρι μια μεγάλη αρμαθιά κλειδιά, η οποία ανήκε στον φύλακα που τη συνόδευσε μέχρι έξω. Και τα κλειδιά είναι λερωμένα με αίμα.

«Ωρα να φεύγουμε» λέει.

Εκείνη τη στιγμή ο ήχος της σειρήνας σκίζει τον αέρα.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΗΡΘΕ ΣΤΗ ΡΩΜΗ δέκα λεπτά πριν απ' τα μεσάνυχτα μ' ένα τρένο υψηλής ταχύτητας που είχε ξεκινήσει απ' το Μιλάνο. Μπήκε στον σταθμό Τέρμινι, σταμάτησε στην αποβάθρα 7, αδειάζοντας στην πλατφόρμα καμιά πενήνταριά επιβάτες με λιγαστές αποσκευές και κουρασμένα πρόσωπα, που κατευθύνθηκαν άλλοι προς το μετρό για να προλάβουν το τελευταίο δρομολόγιο και άλλοι προς την πιάτσα των ταξί, και μετά έσβησε τα φώτα του. Από το βαγόνι της διακεκριμένης θέσης περιέργως δε βγήκε κανένας—οι υδραυλικές πόρτες παρέμειναν κλειστές— και ένας νυσταγμένος προϊστάμενος αμαξοστοιχίας το άνοιξε απ' έξω και ανέβηκε για να ελέγξει αν υπήρχε κανείς που τον είχε πάρει ο ύπνος.

Ήταν κακή ιδέα.

Η εξαφάνισή του έγινε αντιληπτή κάνα εικοσάλεπτο αργότερα από έναν αστυνομικό της Σιδηροδρομικής Αστυνομίας που περίμενε τον προϊστάμενο για μια μπιρίτσα στο μπαρ των Μαροκινών προτού τελειώσει τη βάρδια του. Δεν ήταν φίλοι, αλλά λόγω του ότι συναντιούνταν στις αποβάθρες είχαν ανακαλύψει ότι μοιράζονταν διάφορα πράγματα, όπως το πάθος για την ίδια ποδοσφαιρική ομάδα και τις γυναίκες με τροφαντό πισινό. Ο αστυνομικός ανέβηκε στη διακεκριμένη θέση και βρήκε τον σύντροφό του στο ποτό κουβαριασμένο στον διάδρομο ανάμεσα στα βαγόνια, με τα μάτια διάπλατα ανοιχτά και τα χέρια στον λαιμό του, λες και προσπαθούσε να στραγγαλιστεί μοναχός του. Από το στόμα του είχε αναβλύσει ένας πίδακας αίματος που είχε σχηματίσει μια λίμνη στο αντιολισθητικό χα-

λάκι. Ο αστυνομικός σκέφτηκε ότι ήταν ο πιο νεκρός νεκρός που είχε δει ποτέ, αλλά τον άγγιξε έτσι κι αλλιώς στον λαιμό, αναζητώντας έναν σφυγμό που ήξερε ότι δε θα έβρισκε. Πιθανότατα έμφραγμα, είπε από μέσα του. Θα μπορούσε να συνεχίσει με το ψάξιμο του συρμού, αλλά υπήρχαν κανόνες που έπρεπε να ακολουθήσει και μπελάδες που έπρεπε να αποφύγει. Κατέβηκε λοιπόν αμέσως και κάλεσε το Επιχειρησιακό Κέντρο για να στείλουν κάποιον από τη Δικαστική Αστυνομία και να ειδοποιήσουν τον δικαστή που είχε υπηρεσία. Έτσι δεν είδε το υπόλοιπο βαγόνι και ό,τι περιείχε. Θα ήταν αρκετό να απλώσει το χέρι και να σύρει την πόρτα με το αμμοβολισμένο τζάμι για να αλλάξει τη μοίρα του κι εκείνην όσων θα έφταναν μετά από αυτόν, αλλά δεν του πέρασε καν απ' το μυαλό.

Οπότε η αυτοψία ανατέθηκε σε μια υποδιευθύντρια του Γ' Τμήματος της Διεύθυνσης Ασφαλείας —που όλοι εκτός από τους αστυνομικούς το αποκαλούσαν Ανθρωποκτονιών—, σε μια γυναίκα που είχε επιστρέψει στην υπηρεσία μετά από μακροχρόνια αναρρωτική άδεια και μια σειρά από αναποδιές που επί μήνες είχαν αποτελέσει αντικείμενο συζητήσεων σε όλα τα τοκ σόου. Ονομαζόταν Κολόμπα Καζέλλι, και αργότερα κάποιον θα θεωρούσαν την άφιξή της εκεί μεγάλη τύχη.

Όχι εκείνη.

Η ΚΟΛΟΜΠΑ ΕΦΤΑΣΕ ΣΤΟΝ ΣΤΑΘΜΟ ΤΕΡΜΙΝΙ στη μία παρά τέταρτο το πρωί μ' ένα υπηρεσιακό αυτοκίνητο. Στο τιμόνι καθόταν ο επίλεκτος αστυνομικός Μάσσιμο Αλμπέρτι, είκοσι εφτά ετών, με φάτσα από εκείνες που μοιάζουν αιωνίως παιδικές, ακόμα κι αν είναι γέροι, με φακίδες και ανοιχτόχρωμα μαλλιά.

Η Κολόμπα, αντίθετα, ήταν τριάντα τριών χρονών στο σώμα και κάμποσα παραπάνω στα πράσινα μάτια, που άλλαζαν απόχρωση ανάλογα με τη διάθεσή της. Είχε τα μαύρα της μαλλιά δεμένα σφιχτά στον αυχένα, τονίζοντας έτσι ακόμα περισσότερο τα έντονα ζυγωματικά, σχεδόν ανατολίτικα, που είχε κληρονομήσει ποιος ξέρει από ποιον μακρινό πρόγονο. Βγήκε απ' το αυτοκίνητο και κατευθύνθηκε προς την αποβάθρα όπου στάθμευε το τρένο που είχε έρθει απ' το Μιλάνο. Εκεί δίπλα υπήρχαν τέσσερις αστυνομικοί της Σιδηροδρομικής Αστυνομίας, οι δύο καθισμένοι στο γελοίο ηλεκτρικό διθέσιο που χρησιμοποιούσε η αστυνομία μέσα στον σταθμό και οι άλλοι δύο πλάι στους προφυλακτήρες. Ήταν νέοι και κάπνιζαν όλοι. Σε μικρή απόσταση μερικοί περίεργοι τραβούσαν φωτογραφίες με τα κινητά τους, και καμιά δεκαριά άτομα απ' το συνεργείο καθαρισμού και το παραϊατρικό προσωπικό που είχαν κάνει πηγαδάκι συζητούσαν χαμηλόφωνα.

Η Κολόμπα έδειξε το σήμα της και συστήθηκε. Ένας από τους αστυνομικούς την είχε δει στις εφημερίδες κι έσκασε το συνηθισμένο σαχλό χαμόγελο. Εκείνη προσποιήθηκε ότι δεν το κατάλαβε.

«Ποιο βαγόνι;» ρώτησε.

«Το πρώτο» απάντησε ο πιο υψηλόβαθμος, ενώ οι άλλοι πήγαν και στάθηκαν από πίσω του, θαρρείς για να τον χρησιμοποιήσουν σαν ασπίδα.

Η Κολόμπα προσπάθησε να κοιτάξει μέσα από τα σκοτεινά παράθυρα, αλλά δε διέκρινε τίποτα.

«Ποιος από εσάς ανέβηκε;»

Ακολούθησε μια ανταλλαγή αμήχανων βλεμμάτων.

«Ένας συνάδελφός μας, αλλά σχόλασε» είπε αυτός που μίλησε και πριν.

«Ωστόσο δεν άγγιξε τίποτα, έριξε μόνο μια ματιά. Όπως κι εμείς, από το πεζοδρόμιο» είπε ένας άλλος.

Η Κολόμπα κούνησε το κεφάλι, εκνευρισμένη. Ένα πτώμα σήμαινε πως θα περνούσες μια άυπνη νύχτα περιμένοντας τον δικαστή και τον ιατροδικαστή να τελειώσουν τη δουλειά τους, καθώς και ατέλειωτα έγγραφα και αναφορές για συμπλήρωμα. Δεν την εξέπληττε λοιπόν που ο αστυνομικός την είχε κάνει. Θα μπορούσε να παραπονεθεί στους ανωτέρους της, αλλά ούτε εκείνης της άρεσε να χάνει τον χρόνο της.

«Ξέρετε ποιος είναι;» ρώτησε φορώντας τα γάντια από λάτεξ και τα γαλάζια πλαστικά καλύμματα των παπουτσιών.

«Ονομάζεται Τζοβάνι Μόργκαν, ανήκει στο προσωπικό του τρένου» είπε ο πιο υψηλόβαθμος.

«Ειδοποιήσατε ήδη τους δικούς του;»

Κι άλλη ανταλλαγή βλεμμάτων.

«ΟΚ, πείτε πως δε ρώτησα». Η Κολόμπα έκανε νόημα στον Αλμπέρτι. «Πάρε τον φακό απ' το αυτοκίνητο».

Εκείνος πήγε και γύρισε μ' έναν μαύρο μεταλλικό Maglite μισό μέτρο μακρύ, που στην ανάγκη δούλευε καλύτερα κι από κλομπ.

«Θέλετε να μπω μαζί σας;»

«Όχι, περίμενε εδώ και κράτα μακριά τους περιέργους».

Η Κολόμπα ειδοποίησε απ' τον ασύρματο το Κέντρο ότι προχωρούσε με την επιθεώρηση, κι έπειτα, όπως αυτός που είχε μπει πριν από την ίδια, έψαξε για σφυγμό στον λαιμό του

προϊσταμένου αμαξοστοιχίας και, όπως αυτός που είχε μπει πριν από την ίδια, δε βρήκε· το δέρμα του νεκρού ήταν κολλώδες και παγωμένο. Ενώ ρωτούσε το Κέντρο αν έφταναν ο ιατροδικαστής και ο δικαστής που είχαν υπηρεσία, της φάνηκε ότι κάτι ακουγόταν. Κρατώντας την ανάσα της, έπιασε τον ήχο από τουλάχιστον μισή ντουζίνα κινητά που χτυπούσαν όλα μαζί, σε μια κακοφωνία από τρίλιες και δονήσεις. Ερχόταν πίσω απ' την πόρτα του πολυτελούς κουπέ, εκείνου με τις πολυθρόνες από πραγματικό δέρμα και τα προμαγειρεμένα γεύματα με την υπογραφή ενός τηλεοπτικού σεφ.

Μέσα απ' το γαλακτερό τζάμι, η Κολόμπα διέκρινε τα πρασινωπά φώτα απ' τις θρόνες των κινητών που δονούνταν, προβάλλοντας μακριές σκιές. Δεν ήταν δυνατόν να ήταν όλα συσκευές που ξεχάστηκαν, και η μόνη εξήγηση που της ήρθε στο μυαλό έμοιαζε πολύ τερατώδης για να είναι αληθινή.

Αλλά ήταν, η Κολόμπα το κατάλαβε όταν άνοιξε τη συρόμενη πόρτα και τη χτύπησε η μπόχα του αίματος και των περιττωμάτων.

Οι επιβάτες της διακεκριμένης θέσης ήταν όλοι νεκροί.